

Нелін, О. І. Становлення та розвиток правової доктрини відумерлості (виморочності) спадкового майна в Україні / О. І. Нелін // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 6-11.

У статті досліджено становлення та розвиток доктрини відумерлості (виморочності) спадкового майна в Україні. Встановлено, що відумерла (виморочна) спадщина переходила до держави, а з моменту прийняття ЦК України (2003 р.) таким правонаступником стала територіальна громада. Відзначається, що за юридичною оцінкою правовий режим «відумерлості спадщини» має суттєві відмінності від категорії «виморочне майно». Сучасні тенденції розвитку інституту відумерлості спадщини розглядаються у світлі адаптації вітчизняного законодавства до права Європейського Союзу. Виявлено недоліки правового регулювання цієї проблеми та розроблено пропозиції щодо вдосконалення спадкового законодавства України.

Гордієнко, С. Г. Трансформація поняття «державна безпека» / С. Г. Гордієнко // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 12-23.

У роботі розглядається питання генезису теорії поняття державної безпеки в Україні, її правового виміру, визначення сукупності державних органів, у кожного з яких є своя компетенція. Виходячи з того, що найбільш прийнятним визначенням держави є визначення її як організації політичної влади, зазначається, що безпека держави як системи політичної влади в Україні залежить від її політичної, економічної, наукової та науково-технологічної складових, які є фундаментом інноваційної політики України.

Смокович, М. І. До питання про механізм відновлення адміністративним судом порушених прав людини за конституційною скаргою / М. І. Смокович // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 24-32.

Стаття присвячена предметному аналізу механізму відновлення порушених прав людини за конституційною скаргою. З'ясовано, що правова система України містить низку об'єктивних чинників, які ускладнюють відновлення порушених прав людини за конституційною скаргою, усунення яких передусім вимагає вироблення доктринально-законодавчої платформи, яка має стати універсальною основою для формування єдиної практики адміністративного судочинства. З'ясовано, що ретроспективна дія рішень Конституційного Суду України не може мати абсолютного характеру. Встановлено, що розширення спектру ретроспективної дії рішень Конституційного Суду України вимагає законодавчого до врегулювання.

Голосніченко, Д. І. Організаційно-правовий статус територіальних громад в Україні / Д. І. Голосніченко, О. Д. Рибак // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 33-43.

Стаття присвячена дослідженню теоретичних підходів щодо поняття «територіальна громада», а також визначенню та обґрунтуванню правового статусу територіальних громад в Україні як первинного суб'єкта місцевого самоврядування. На підставі проведеного дослідження запропоновано шляхи вдосконалення вітчизняного законодавства у частині функціонування територіальних громад.

Сіроткіна, М. В. Звільнення особи від кримінальної відповідальності та його співвідношення із засадою презумпції невинуватості / М. В. Сіроткіна // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 44-50.

У статті на основі чинного кримінального процесуального законодавства, наукових досліджень та судової практики досліджується інститут звільнення від кримінальної відповідальності як альтернатива кримінальному переслідуванню та його співвідношення із засадою презумпції невинуватості. Встановлено, що вихідна позиція науковців, які дотримуються думки про суперечність інституту звільнення від кримінальної відповідальності із засадою презумпції невинуватості, полягає в тому, що сам по собі факт звільнення особи від кримінальної відповідальності свідчить про визнання особи винуватою і вимагає відповідно до ч. 1 ст. 62 Конституції України винесення обвинувального вироку суду. З'ясовано, що окремими вченими посилення на вчинення особою злочину розглядається як можливе виключно за наявності щодо неї обвинувального вироку, а не ухвали суду, оскільки в законодавстві існує чимало норм, згідно з якими громадяни можуть бути обмежені в певних правах на підставі закриття щодо них кримінальної справи за «переабілітуючими» обставинами. Інші пропонують відмовитися від інституту звільнення від кримінальної відповідальності взагалі та виступають за розширення сфери дії інституту звільнення від покарання, удосконалення інших засобів кримінально-правового регулювання на вчинений злочин, наявність якого встановлено обвинувальним вироком суду. Доводиться, що засада презумпції невинуватості при звільненні від кримінальної відповідальності не обмежується: приписи презумпції невинуватості слід оцінювати, по-перше, як такі, що не входять до механізму реалізації кримінальної відповідальності, по-друге – як альтернативні покаранню заходи кримінально-

правового впливу. Звільнення особи від кримінальної відповідальності залишається дієвим засобом вирішення кримінально-правового спору в передбачених законом випадках. Особа, яка вчинила кримінально каране діяння, ніяким чином не обмежується у своїх правах, а тим більше – у праві на реалізацію засади презумпції невинуватості щодо неї.

Опанашук, Ю. Ю. Сучасні детермінанти нотаріальної діяльності: цивілістичний аспект / Ю. Ю. Опанашук // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 51-59.

У статті проаналізовано основні нормативно-правові та правореалізаційні перешкоди на шляху розвитку та вдосконалення нотаріальної діяльності в Україні на сучасному етапі. Автором наголошено на тому, що політику вітчизняного законодавця щодо оптимізації нотаріату, на жаль, не можна назвати послідовною і однозначною, оскільки має місце ціла низка концептуальних проблем та законодавчих колізій, що унеможливають розвиток цього інституту і публічно-правової форми засвідчення цивільних правовідносин. Зазначається, що шляхом правомірного і своєчасного вчинення нотаріальних дій вітчизняні нотаріуси надають публічну достовірність цивільно-правовим відносинам, що в окремих випадках виступають в якості юридичних фактів, які мають конститутивне значення. Такі умовиводи дозволили автору констатувати, що правозахисна функція нотаріату набуває характеру системоутворюючої ознаки стосовно активізації людського потенціалу в правовій сфері, оскільки виконувати обов'язки пересічного нотаріуса належним чином здатен не кожен уповноважений державою на вчинення таких дій суб'єкт.

Клочков, В. Г. Форми взаємодії Генеральної прокуратури із засобами масової інформації / В. Г. Клочков // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 60-66.

У статті досліджується, що проведення інформаційної діяльності прокуратурою повинне здійснюватися на реалізацію принципу гласності, охорону та захист прав і свобод людини, інтересів держави. Обґрунтовано, що формами взаємодії прокуратури із засобами масової інформації (далі – ЗМІ) є: прес-конференція, розміщення матеріалів у засобах масової інформації; брифінг; поширення прес-релізів; інтерв'ю; круглий стіл; прес-тур; розміщення інформаційних матеріалів на веб-сайті; виступи працівників у телевізійних ефірах та радіопрограмах; розміщення інформаційних матеріалів у нових медіа; запрошення представників ЗМІ на службові наради. Визначено, що працівники прокуратури повинні мати високий професіоналізм, що в свою чергу сприятиме правильному та обґрунтованому формулюванню відповідей на поставлені запитання журналістів та інших представників ЗМІ. Має актуальність розміщення матеріалів у засобах масової інформації.

Базов О. В. Міжнародно-правові засади відповідальності за міжнародні злочини проти культурної спадщини в умовах збройних конфліктів / О. В. Базов // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 67-72.

Стаття присвячена аналізу питань міжнародно-правового забезпечення відповідальності за міжнародні злочини у сфері захисту культурних цінностей. Проаналізовано основні міжнародно-правові акти та судова практика в цій сфері. Надано пропозиції щодо вдосконалення міжнародних і внутрішньодержавних правових актів.

Гусєв, О. Ю. Окремі аспекти впливу електронних доказів на процес формування предмета доказування / О. Ю. Гусєв // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 74-75.

Проаналізовано вивчення іноземного та вітчизняного досвіду використання електронних доказів у цивільному судочинстві виявило наявність особливого взаємозв'язку між ними і предметом доказування.

Денисенко, Г. В. Реалізація імунітету свідка під час одночасного допиту двох чи більше вже допитаних осіб для з'ясування причин розбіжностей у їхніх показаннях / Г. В. Денисенко // Юридична Україна. – 2020. – № 8. – С. 76-78.

Про особливості одночасного допиту двох чи більше вже допитаних осіб для з'ясування причин розбіжностей у їхніх показаннях.